

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XIX. Josephi pater moritur, & sepelitur. Moritur demum & Josephus,
Omnes hesterni sumus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

mulo meliora; nisi quoddam illie tamen piscēs nobis plerumque apposti, ex his: qui Norwegiā adferuntur sale indurati & vento; at panis ē siliginē eadem. Hos tamen cibos edere jam didici, imō concoquere: & si ad vos unquam redeo, virum videbis sive passerem marinum potius; qui vorare didicerim ferum. Hæc in mensa, vis etiam & lectum? planē electum. Lectica plerumque in ordinem ad utrumque latus; iuxta eas vacca, equi, vituli: supra pulli & galinæ: siber (testor fidem) porci. De pulvino aut linteis; oro te, noli querere. Mendicorum nostrorum tegetes longē meliores ac puriores; ac centones. Itaque per dies totos octo vestem non posui. Jam illud corollarium pulchrum: quod duas noctes dormivi in aperta navi sive cymba, in Hontā flumine, sub puro Iove, idque caeloplurivō & ventoso.

Quid Liplius ad hæc omnia peregrinationis incommoda dixerit, nisi unum illud: Peregrinus sum, nihil peregrinantium à me alienum puto, peregrinationes aliter non constant. Ita & nobis omnibus sentiendum, quidquid demum occurrit ad versorum, Peregrini sumus: & peregre vivimus, peregrinis nihil familiarius, quam nova quotidie ferre incommoda.

Jacob grandævus natus: Dies peregrinationis, inquit, vite mea centum triginta annorum sunt parvi & mali, hoc est pauci & malorum pleni, nec pervenerunt usque ad dies patrum meorum, quibus peregrinati sum. Abraham vixit annis centum & septuaginta quique. Isaac centum octoginta: Jacob centum quadraginta septem; & in Ægypto quidem septemdecim vixit annis. Non mirum iacob annis paucioribus vixisse, quam parens, quam & avus vixerit, in promptu causa est, diuturnis microribus conficiebatur. Animus gaudens etatem floridam facit; spiritus tristis exsiccat ossa. Vis esse longævus? sis semper lætus. Conscientia bona nunquam sine lætitiā est, de suo gaudet, intus sibi canit, & plaudent. Homo bonæ conscientie, divinæ voluntati ac providentiæ se totum plenissime committit, securus futurorum, hoc uno semper lætissimus, quod à Deo omnia sciente amantissime regatur simul ac providentissime. Hoc animus gaudens est, hoc etatem facit floridam. Hoc peregrinum in maximis incommodis, in adversis omnibus solatur. Peregrini nos omnes sumus. Post annos quinquaginta ubi erimus? Tendimus, tendimus; sed nondum venimus in cælum. Hic peregrino duplicē, sed brevem figo legem.

Prima; *Vbiq; peregrinum te esse memento.* Hoc Olympius identidem monebat. Hæc memoriæ nostræ labes est, obliviscimur id quod sumus. Memento opulente, libidinose, potulente, iracunde, fastuose homo, memento te peregrinum esse, & ad unam cum omnibus properare metam mortis, memento.

Alterā; *Patientia peregrinis omnibus necessaria.* In eam rem eleganter Franciscus Petrarcha hoc docet compendij. Vis ut longum iter breve fiat, volens i. Quandoquidem non possumus non peregrinari, faciamus id non repugnantem, non gravatē, sine reculatione, egregiā animi alacritate, summo studio, voluntate promptā; quisquis peregrinus es, i volens & libens, & omnia mitigabis incommoda. Si fames aut sitis, æstus, aut frigus vexet; si via canosa aut aspera; si comites importuni sint & molesti; si prædones, viarum infestores, obvij, si tempestas foeda, immoderata, atrox; si paupertas insequatur, si jumenta, currus, naves aut delint aut periculis obijciant; si hospitia vel nulla sint, vel paupertina, hæc omnia, quæ nec vitare potes nec emendare, quæso tolerare non pigeat; i volens. Incommoda & adversa, mi peregrine, quotidie perferre propriè tuum est. Gregorius Nazianzenus fortiter dixit: *Nobis omnis terra, &*

nulla terra patria est. Vbiq; & nusquam domi sumus, dum extra cælum agimus.

CAPUT XIX.

Iosephi pater moritur & sepelitur. Moritur deamum & Iosephus. Omnes besterni sumus.

Habitavit ergo Israël in Ægypto. Id est, in terrā Gesen, & possedit eam: auctusque est & multiplicatus nimis. Et vixit in eā decem & septem annis, factique sunt omnes dies vitæ illius centum quadraginta septem annorum. Cūque appropinquare cerneret diem mortis suæ, vocavit filium suum Ioseph & dixit ad eum: Si inveni gratiam in conspectu tuo, pone manum tuam sub femore meo: & facies mihi misericordiam & veritatem, ut non sepelias me in Ægypto: Sed dormiam cum patribus meis, & auferas me de terrā hac, condāsque in sepulchro majorum meorum. Cui respondit Ioseph: Ego faciam, quod iussisti. Et ille: Iura ergo, inquit, mihi. Quo jurante adoravit Israël Dominum, convulsus ad lectuli caput. His itaque transactis nuntiatum est Ioseph, quod agrotaret pater suus: qui adsumptis duobus filiis Manasse & Ephraim, ire perrexit. Diciturque est seni: Ecce filius tuus Ioseph venit ad te. Qui confortatus sedit in lectulo. Et ingresso ad se Ioseph ait: Deus omnipotens apparuit mihi in Luzā, quæ est in terrā Chanaan: benedixitque mihi & ait: ego te augebo & multiplicabo, & faciam te in turbas populorum: daboque tibi terram hanc, & semini tuo post te in possessionem sempiternam. Duo ergo filij tui, qui tibi nati sunt in terrā Ægypti, antequam huc venirem ad te, mererunt. Ephraim & Manasses sicut Ruben & Simeon reputabuntur mihi. Reliquos autem quos genueris post eos, tui erunt, & nomine fratrum suorum vocabuntur in possessionibus suis. Mihi enim, quando veniebam de Melopotamiā, mortua est Rachel in terrā Chanaan in ipso itinere, eratque vernum tempus, & ingrediebar Ephratam, & sepelivi eam iuxta viam Ephratæ, quæ alio nomine appellatur Bethlehem. Videns autem filios ejus dixit ad eum: qui sunt isti? Respondit: filij mei sunt, quos donavit mihi Deus in hoc loco: Adduc, inquit, eos ad me, ut benedicam illis. Oculi enim Israël caligabant præ nimia senectute, & clarè videre non poterat. Applicitosque ad se deosculatus, & circumplexus eos, dixit ad filium suum. Non sum fraudatus conspectu tuo: insuper ostendit mihi Deus semen tuum. Cūque tulisset eos Ioseph de gremio patris, adoravit pronus in terram. Et posuit Ephraim ad dexteram suam, id est, ad sinistram Israël: Manassen vero in sinistra suā, ad dexteram scilicet patris, applicuitque ambos ad eum. Qui extendens manum dexteram posuit super caput Ephraim minoris fratris: sinistram autem super caput Manasse, qui major natus erat, commutans manus, Benedixitque Iacob filiis Ioseph, & ait: Deus, in cuius conspectu ambulaverunt patres mei, Abraham & Isaac, Deus, qui pascit me ab adolescentiā meā usque in præsentem diem; Angelus, qui eruit me de cunctis malis; benedicat pueris istis, & invocetur super eos nomen meum; nomina quoque patrum meorum Abraham & Isaac, & crescant in multitudinem super terram. Videns autem Ioseph, quod posuisset pater suus dexteram manum supra caput Ephraim, graviter accepit: & apprehensam manum patris levare conatus est de Ephraim, & transferre super caput Manasse: Dixitque ad patrem: Non ita convenit pater, quia hic est primogenitus, pone dexteram supra caput ejus. Qui renuens ait: Scio fili mi, scio: & iste quidem erit in populos

Gen. c. 47. v. 27. usque ad finem.

Gen. c. 48. v. 1. per totum.

pulos & multiplicabitur: sed frater ejus minor, major erit illo, & semen illius crescet in gentes. Benedictique eis in tempore illo dicens: In te benedicetur Israël, atque dicitur: faciat tibi Deus sicut Ephraim, & sicut Manasse. Constituitque Ephraim ante Manasse. Et ait ad Ioseph filium suum: En ego morior, & erit Deus vobiscum, reducetque vos ad terram patrum vestrorum. Do tibi partem unam extra fratres tuos, quam tibi de manu Amorrhæi in gladio & arcu meo, &c. Finitisque mandatis, quibus filios instrucebat, collegit pedes suos super lectulum & obiit, appositusque est ad populum suum.

Gen. c. 49. vers. 32.

Jacob moritur, rogaturque sepeliri in monumento majorum. Obiit Jacob anno mundi 2256. cum Ioseph annum ageret quinqueagesimum sexagesimum. Mors Jacobi egressum Hebræi populi ex Ægypto præcessit anni 190. Dum vero in Ægypto fuit Jacob, natus est Iob patientia speculum.

Illustrissimum Jacob obitum.

Gen. c. 50. vers. 11.

Frater Ioseph obsecrant ut fraternali sceleris obliviscatur.

Id. v. 19.

Ioseph vicinus morti ageret futurorum præsciis his monitis migrat.

A fratres imbuat: Visitabit vos Deus post meum obitum, & Ægypto faciet migrare: vos autem istud humanitatis mihi exhibete, & ossa mea de loco isto asportate vobiscum. Ita & Ioseph diem suum obiit expletis centum & decem vitæ annis. Et conditus aromatis repositus est in loco in Ægypto. Hic nostrum omnium terminus est. Moritur Abraham, moritur Isaac, moritur Jacob, moritur & Ioseph. Omnes morimur, & velut aqua dilabimur in terram. Hæsterni quippe sumus, canit Iob, & ignoramus, quoniam sicut umbra dies nostri sunt super terram.

Diximus capite decimo septimo: Pastores sumus nos omnes. Subjuximus sequente Decimo octavo capite: Peregrini sumus nos omnes. Hoc igitur ultimo reætè sequitur: Hæsterni sumus omnes. Istud ad obitum Iosephi quinque conclusionibus paullo enucleatius trademus.

§. I.

I. Conclusio. Vita iustorum ærumnosa, mors pretiosa, merces gloriosa. Patriarchæ Jacob vita fuit sanè ærumnosissima. Decemplicem peculiarem viri luctum est numerare. Redigamus in numerum compendio. I. Luctus: Ob iram & minas Esau fratris relicta domo paternâ profugere coactus est in Haran. II. Apud Labanum avunculum durissimam servitutem toleravit. III. Redux in patriam, Esau fratrem cum quadringentis viris occurrentem ingenti metu percussus extumuit. IV. Stupro filia Dina, & filiorum in urbe Sichem cædibus patris valde afflictus, ne à Chananijs opprimeretur, formidavit. V. Mors Rachelis conjugis in ipso partu extinctæ illum utique magno luctu affecit. VI. Incestus filij Ruben non leviter eum turbavit. VII. Iosephum annis viginti tribus tanquam à ferâ discerpit assiduo & ingenti luctu est profecutus. VIII. Fames & annonæ caritas in Chanaan, panis è regione alienâ petendus. IX. Simeonis filius in vinculis detentus, Benjaminus in Ægyptum abductus. X. Tot itinera & profectio- nes quas Deus, vel ipsa necessitas indixit. Nec ultima illa in Ægyptum ipsi & patribus invisam, incommodo & metu omni caruit. Post ista æquanimitè tolerata, mors illum à Iosepho ceterisque filiis ænepotibus abstrixit.

Parentis obitum eadem viâ secutus est & Iosephus filius. Quam autem non luctuosa Iosephi senis optimi mors fuit, quàm merces gloriosa, in hoc etiam orbe! quàm suaviter cantavit hic centum & decem annorum cygnus, quàm pulchra sub vitæ finem edidit vaticinia? Iosephi vita pluribus annis erat ærumnosa, mors admodum felix & pretiosa: non minus quàm parens futurorum conscius plurima prædixit etiamnum juvenis. Sub vitæ epilogum aperitissimè vaticinatus: Post mortem meam, inquit, Deus visitabit vos & ascendere vos faciet de terrâ istâ, ad terram, quam juravi Abraham, Isaac, & Jacob.

Veterem novamque legem omnem iustrate, profanam sacrâmque; historiam excutite, in omnibus Christi amicis deprehenditis vitam ærumnosam, & mortem pretiosam. Ab ave domesticâ id discamus. Gallina, dum vivit, in cæno & sordibus oberrat, in sterquilino sibi converrit ossulam; Nisus gestatur manibus, in honore magno est; gallina jugulata deplumatur, coquitur in patinis argenteis, principibus & regibus apponitur; Nisus mortuus in fimetum abjicitur. Ita purpuratus epulo Hierosolymis omnium oculis, manibus, encomiis ferebatur, dum viveret; mortuus, in inferno sepultus est; Lazarus, dum viveret, hominum abjectissimus; mortuus, Angelorum manibus in Abraham gremium est deportatus. Lazari vita ærumnosa, mors pretiosissima; Epulonis purpurata vita

vita sanè pretiosa, mors multò fuit ærumnosissima. Sic vertunt vices. Non formidemus vitam ærumnis variis onustam, modò mortem obeamus cælestibus præmiis honoratam. Hæsterni sumus nos omnes; cum tota deserit vita, videbitur transisse dies hæsterna.

§. II.

II. **C**onclusio. *Mors bona bonis omnibus preferenda.* Non est majus bonum, nec gratia major in orbe, quàm vitam piè sanctèque finire. Hanc summam gratiam mereri nunquam possumus de condigno (uti loquuntur scholæ) sed tantùm de congruo. Quod sæpius inculcandum. Hanc gratiam etsi centum annorum obsequiis accuratissimis ambiremus, nihilominus æquissimè responderet Deus: Nihil tibi debeo; merita, merissima est gratia, in bono perseverantia. In hanc omnis cogitatus humanus assidue sit intentus. Explicamus hoc.

Statuarius artificiosissimè finxit è marmore Damoclem Dionysij regis Assentatorem in sella sedentem eo habitu, sicutque, ut gladium cervicibus imminetentem fixissimis oculis perdidit & pernox suspiceret. Quisquis saxeum hunc hominem vidit, hoc ferè de illo pronuntiavit: Hic homo dies noctesque in gladium impendentem oculos erigit, perpetuus sine cessatione spectator. Huic similes sumus, gladius nostro impendet capiti. Tandem cadet. Certissimum, nil certius. Sed refert, quà cadat, num dextrâ, num lævâ. Ideo casurum denique horis omnibus suspiciamus. Huc cogitationes, huc labores, huc nostra omnia spectent. Hæsterni quippe sumus. De Jacob mortituro dicunt divinæ paginæ: *Cumque appropinquare cerneret diem mortis sue, vocavit filium suum Ioseph. Hæc miseriarum exitiosissima est hominum focorderit videntium, quòd mortem non cernant appropinquantem, nec in letali quidem morbo, cum jam cominus adreperit. Moneri nolunt imminetis fati. Medicus plerumque fausta pronuntiat, aut silet tristitia, & spem vitæ facit; solantur amici solatiolis inanissimis. Ita memoriam mortis excludit brevè moriturus. Hi tales moriuntur sicut Ægyptij, qui Hebræum populum migrantem insecuti sunt: subito coitè reductum mare, & oppressit vociferantes: Fugiamus; Dominus pugnat contra nos. Sed nimitum hæc clamatis, o viri, serò nimitum circumspicetis fugam. Fugientibusque Ægyptiis occurserunt aquæ, & involvit eos Dominus in mediis fluctibus.*

Ideirco rex David maturè vociferatur: *Illumina oculos meos, ne unquam obdormiam in morte: ne unquam sine pio sensu, erectâ cogitatione, tuique desiderio deprehendar. Probe mentis homo previdet mortem, mors illum non invenit dormientem, aut exitioso torpentem frigore. Eam ob causam Christus præmonens: Orate, inquit, ut non fiat fuga vestra in hieme. Iusti omnes moriuntur verè, quocumque denum anni tempore moriantur: nam Deus illos velut vernantes rosas colligit. Pharmacopolæ sub vernum tempus uno quandoque die aliquot rosarum millia carpunt: ita Deus quotidie veris opes, suas decerpit sibi rosas; quotidie beatorum numerus augetur morientium decessu. Cælestis sponsa gratulatur sibi: Dilectus meus descendit in hortum suum. Quod Theodoretus explicans: De spinis colligit lilia, inquit, rosasque, scilicet animas de corporis sollicitudinibus. Quid corpus nisi veptum, sub quo dilatescit anima, & crebrò malè compungitur. Ex hoc veptro Deus animam velut nobilissimam rosam sibi seligit. De brevi rosarum ævo eleganter canit Aufonius:*

Quam longa una dies, atas tam longa rosarum. Nec longior est hominis. Nam mortalium nemo, si horas numeremus ad Dei Calendarium, die uno toto supervixit. Deo mille anni dies unicus sunt. Affir-

Tom. II.

A mat David: *Quoniam mille anni ante oculos tuos tanquam dies hæsterna, que præterit. Idem affirans & Petrus: Unum, inquit, verò hoc non lateat vos carissimi, quia unus dies apud Dominum sicut mille anni, & mille anni sicut dies unus. Atqui longævorum hominum nemo unquam totis mille annis vixit. Ad hujus dici metam proximus accessit Mithusalem, non tamen diem totum, hoc est mille annorum nostratum pervixit. Rosa fuit:*

Quam modo nascentem rutulus conspexit Deus, Hanc rediens sero vespere vidit anum.

Prudentius vates Christianus hominem rosæ confrens ita cecinit:

Salvete flores martyrum, Quos lucis ipso in limine, Christi insecutor sustulit, Ceu turbo nascentes rosas.

Rosæ sumus, manè floremus, vesperi languemus, cadimus extingui. Hæsterni quippe sumus nos omnes.

III. **I**usti in vitâ pugnant, in morte triumphant. An non pugnavit Ioseph? Certamen forte dedit illi Deus ut vinceret. Complures hostium in unum Iosephi caput conjurarunt: Fratrum invidia, dominæ luxuria & calumnia, domini sævitia, ingratus animus pincerne, multiplex miseria. Pugnavit sanè acriter & vicit. Pugnavit & Jacob pugnas sanè difficiles. Ipsemet de seipso: *Do tibi partem unam, inquit, extra fratres tuos, quam tuli de manu Amorrhæi, in gladio & in arcu meo, hoc est, in oratione ac deprecatione meâ. Pugnavit Jacob viginti tribus annis ob amissum filium carissimum. Arduas pugnas pugnavit Jacob, Nam Simeoni & Levi filiis dixit: Turbasti me, & odiosum fecistis me Chanaanis & Pherezæis habitatoribus terra hujus. Nos pauci sumus; illi congregati percussent me, & delebor ego & domus mea. At verò in morte triumphavit; benedixitque singulis, benedictionibus propriis. Iusti in vitâ pugnant, in morte triumphant. Pugnamus strenuè dum pugandum est. Militia est vita hominis super terram. Recusat vivere, qui detrectat pugnare. Nec ipsa mors sine gravi luctu appetitur; & plerumque quantò vicinior sint fit vita, tantò gravior exurgit pugna. Hic depugnandum est, & aut vincendum, aut arduum. Pugnemus, dum hostis nostros pulsat limites. Brevi fortietur finem pugnandi tempus: Hæsterni quippe sumus nos omnes*

§. III.

IV. **M**ors justorum æterni paschatis initium. De Christo ocellus, Christi Ioannes: *Ante diem festum Paschæ, inquit, sciens Iesus, quia venit tempus ejus, ut transcat ex hoc mundo ad Patrem. En exemplar, & imaginem istorum omnium morte occumbentium. Quid aliud est omnis vita nisi cineraria & foteria?*

Luctus è luctu nascitur, calamitas calamitatem excipit, alij super alios mœrores ingruunt, catenatae sunt miseriæ nostræ; cineribus largè perpluimur; modò fames, modò sitis, modò aliud triste quippiam nos exerecet; semper aliquid cineris lambendum, vix unquam è toto læti sumus. Tandem vicina mors pascha proximè esse denuntiat. Venit hora ut transcant. Terminus à quo, & Philosopherum cathedra loquuntur, mundus est, lacrymarum, periculorum, miseriarum, malorum omnium plenus. Terminus ad quem, cælestis Patria est. Transiunt ex hoc mundo ad Patrem. Mors horum talium Transitus, seu paschatis principium est. In istam spem certissimam nos erigens Augustinus: *Ecce pascha, inquit, ecce transitus. Unde & quo? De hoc scilicet Mundo ad Patrem. Spes membris in capite data est, quòd essent illo transiente sine dubio securura. Quid ergo infideles, nōne & ipsi transiunt, quia non permanent. Transiunt planè & ipsi, sed aliud est transire de mundo,*

Mundus est terminus à quo. Cælestis patria terminus ad quem. Aug. tom. 9. tract. 55. in Ioan. c. 13. pag. 160.

s. Ut non metuamus venturum iudicem, amplectamur nunc Dominum in cruce morientem.

Gen. c. 48. v. 17. & 18.

Isa. c. 55. v. 8. & 9.

1. Cor. c. 13. v. 26. 27. 28.

stris & cogitationes meae à cogitationibus vestris. Non multi

mundo, aliud estum mundo: Aliud transire ad patrem, aliud ad hostem. Nam & Ægyptij transierunt. Non enim persequendo manserunt. Non tamen transierunt per mare ad regnum, sed in mari ad interitum. Cum ergo nos transitus, seu Pascha vocat, transeamus læti, spe bonâ pleni, transeamus cum pastoribus usque Bethlehæm, transeamus usque ad patrem, electum, & ut Augustinus loquitur, ad ejus fundatissimum regnum. Transeamus sine cum mundo pereamus, transeamus ad Patrem; Hæsterni quippe sumus nos omnes.

V. Ut non metuamus venturum iudicem, amplectamur nunc Dominum in cruce morientem. Hic duo nobis sedulo consideranda. Metus venturi iudicis, amplexus Christi morientis. Sifos Iosephus filios Manassen & Ephraim ad Iacob parentem duxerat, ut ab avo precatione solenni lustrarentur. Quapropter natu majorem ad avi dexteram, natu minorem Ephraim ad lævam collocat. Senex Iacob quantumvis caligantibus oculis, hos nepotum situs perquisitè observans, commutavit brachia, manûque decussatam applicans dexteram Ephraim, Manasse autem sinistram imposuit. Hic Ioseph errorem caligantium oculorum emendaturus, apprehensam patris dexteram ex Ephraim capite in Manasse caput conatus est transferre, & ad patrem aliquantulum commotior: Non ita convenit pater, inquit, quia hic est primogenitus; pone dexteram super caput ejus. At reluctatus pater: Scio, fili mi, scio, ait, & iste quidem erit in populos, & multiplicabitur, sed frater ejus minor, major erit illo. Hoc nobis Deus ab orbe condito sub imaginibus diversis proposuit, ut id animo & cogitatione probe comprehenderemus, quæ videlicet supremi iudicij futura sit ratio, quam distinctæ ac dispares duæ partes constituendæ, Massa damnatorum & chorus Angelorum. Hoc certè iudiciû providus pater ab orbis incunabilis & verso schemate spectandû ingessit: Apostatas Angelos à se repellit æternum, hominem hæteum jam perditû è sordibus erexit; Abelem elegit, Cainum rejectit; Isaacum extulit, Ismaëlem repulit; Iacobum approbavit, Esau repudiavit; Iosephum natu pæne minimum in sublimè erexit, Ruben primogenitum depressit; Davidem in regem evexit, Davidis fratres solio procul amovit; Hebræum populum abdicavit, eorum vicem gentes substituit; latronem unum cum filio crucifixo assumpsit, alterum præcipitavit. Hæc facies erit novissimi tribunalis; geminæ partes stabunt dexterâ lævâque, hinc beati, illinc damnati. Et quod obstupescendum in illis omnibus, quas diximus, electionibus natu minores, & qui videbantur viliores ac abjectiores, prælati sunt majoribus, quibus præeundi jus competere credebatur. Hinc illæ Iacob voces: Scio, fili mi, scio quid agam, nec hujus rei modum definiri mihi patior: Minor erit major major. Hæc admodum tremenda sunt iudicia, Hæc dies noctesque toto animo cogitanda sunt. Heu quanti nunc in honore, & in pretio sunt, florent, fulgent, nomen & decus gerunt, gloriâ circumfluunt, ubique ad dexteram consistunt, qui tamen ante tribunal Christi ad lævam hircorum partem stabunt. Non enim cogitationes meae, cogitationes vestrae, neque via vestra, via mea, dicit Dominus. Quia sicut exaltantur cali à terrâ, sic exaltate sunt via mea à vis vestris & cogitationes meae à cogitationibus vestris. Non multi

A sapientes secundum carnem, non multi potentes, non multi nobiles: sed quæ stulta sunt mundi elegit Deus, ut confundat sapientes; & infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia; & ignobilia mundi, & contemptibilia elegit Deus, ut ea quæ non sunt, & ea quæ sunt destrueret. Ita Deus iudicat, sed longè aliter, fatemur, quàm homines. Manè, manè iudicium suum dabit in lucem, & non abscondetur. Adhuc modicum, qui venturus est, veniet, & non tardebit. Leo rugiet (altâ iride) quis non timebit? Verè formidabilia sunt Domini iudicia. Hæc æstimatione secretâ assidue sunt pensanda. Verum, ne metuas venturum iudicem, amplectere Dominum Iesum in cruce morientem.

Decussatæ manus Iacob mysterium crucis tantò antè prævisè repræsentant. Servator orbis decussato palo suffixus unum oculum habet clausum, apertum alterum. Icone non ab simili hoc explicamus. In Lusitanâ urbe Bausas imago Crucifixi Domini magna è ligno facta visitur. Narrat, qui accurate spectavit. Hoc pendens Iesv signum admirationi omnibus & venerationi est. De hac religiosus, quem dixi spectator: Potui, ait, quietè, & seriò augustissimam patris Christi effigiem spectare. Situs hic erat. Caput aliquantulum in latus dexterum vergebat, dextero itidem oculo clauso, sinister, oculis omnium testibus, apertus, tota facies erecta prospiciebat caelum. Huc spectatum tota excurrit venerabunda Lusitania. Prisco sermone fertur à Nicodemò sculptam. Ut ut sit de imagine. Verè Christus in trabem affixus, oculum unum exhibet compressum, alterum referatum, Germani gratiam facturi connivent, alterum oculum dicunt claudendum. Christus Dominus à ligno regnans dextrum oculum claudit in omnes omnium electorum noxas, dissimulans peccata hominum propter penitentiam. Et hoc est, quod ad eum efflictim rogatur: Averte faciem tuam à peccatis meis. Convine Domine, ac dissimula, qui misereris omnium, quia omnia peccata tua & diligis omnia, quæ sunt, & nihil odisti eorum, quæ existi. Ita Christus claudit oculum iustitiæ, ut aperiat gratiæ, ac veniæ. At enim in sceleratum latronem, ceterosque omnes pernicaces & impios apertus vigilat oculus. Quoties per Ezechielem monet & minatur: Non parcat oculus meus super te, & non miserebor. Vultus Domini super facientes mala, ut perdat de terrâ memoriam eorum. O homo scelestè, hic oculus etiamnum apertus vigilat & videt te. O fastuose, ô adulter, ô avarè, ô impure & libidinose, ô livide & ambitiose, ô piger & ebriose, adhuc vigilat hic oculus, apertus est, & videt te!

Amplectamur ergo crucifixum Dominum Iesum, ne metuamus æquissimum iudicem venturum. Iacob moriturus adoravit Dominum, conversus ad lætuli caput. Convertamur, ô Christiani, ad lætuli caput. Iacutus forsitan hætenus in suo quisque lætulo, suis quisque vitii detinebatur. Ad caput hujus lætuli vertamur, pro se quisque sic ratiocinetur: Quodnam hætenus præcipue vitium me ligabat, quibus potissimum sordibus volutabar, quo in ceno ad id temporis hærebam? Huc me vertam, in hoc curas & cogitationes meas omnes impendam, hoc omnibus viribus agam, ut è vitiorum lætulo emergam. Adorabo Dominum ad lætuli caput.

Finis Iosephi Ægypti Proregis descripti.

DANIEL